A young woman with long, straight red hair is shown in profile, looking towards the left. She is holding a large bouquet of wildflowers, including purple lupines, yellow daisies, and blue cornflowers. The background is a soft-focus field of similar flowers under a warm, golden light. The title 'June Bug' is written in a large, elegant cursive font in the upper left. A dashed line starts from the bottom left, loops around the 'B' in 'Bug', and ends with a small sun icon above the 'g'.

June Bug

CHRIS FABRY

PRÍBEH O OBETE A UZDRAVENÍ, O SMÚTKU A NÁDEJI
A O TOM, ČO SA STANE, KEĎ ZOSTANEME VERNÍ
TÝM, KTORÝCH MILUJEME

„Hneď od prvej kapitoly som túto knihu nedokázal odložiť. Príbeh June Bug je veľmi realistický a získa si vaše srdce. Vrelo ho odporúčam.“

GARY CHAPMAN, PhD.,
autor knihy *5 jazykov lásky*

„*June Bug* je dojímavý príbeh, ktorý nám pripomína, že Boh vytvára rodiny podivuhodnými spôsobmi. June Bug je hrdinka, na ktorú len tak nezabudnete.“

ANGELA HUNTOVÁ,
autorka historických románov *Ester* a *Betsabe*

„V knihe *June Bug* sa snúbi rozprávačský talent Chrisa Fabryho s jeho súcitom s trpiacimi tohto sveta. Výsledkom je výborne napísaný príbeh o obete a uzdravení, o smútku a nádeji a o tom, čo sa stane, keď zostaneme verní tým, ktorých milujeme. Pútavá kniha plná života.“

LISA SAMSONOVÁ,
autorka knihy *Quaker Summer*,
držiteľka ocenenia Christy Award

June Bug

A young girl with long blonde hair and freckles is shown in profile, looking towards the left. She is holding a large bouquet of wildflowers, including white daisies and yellow flowers. The background is a soft-focus field of similar flowers under a bright sky. The overall tone is light and airy.

CHRIS FABRY

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJOU NÁDEJ

Americký originál
June Bug:

© 2009 by Chris Fabry

Vydavateľ:

Translated by permission.
Tyndale House Publishers, Carol Stream,
Illinois, United States. All rights reserved.

Slovenské vydanie:

© 2026 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do informačných
systémov ani inak rozširovaná (elektronicky
alebo mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Biblické texty sú v tejto knihe citované
podľa Botekovho prekladu *Sväté písmo –
Jeruzalemská Biblia*. Dobrá kniha,
štvrté opravené vydanie, 2015.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka:

Štefan Talarovič

Foto na obálke:

© Adobe Firefly

Grafická úprava:

Ludmila Králiková

Tlač:

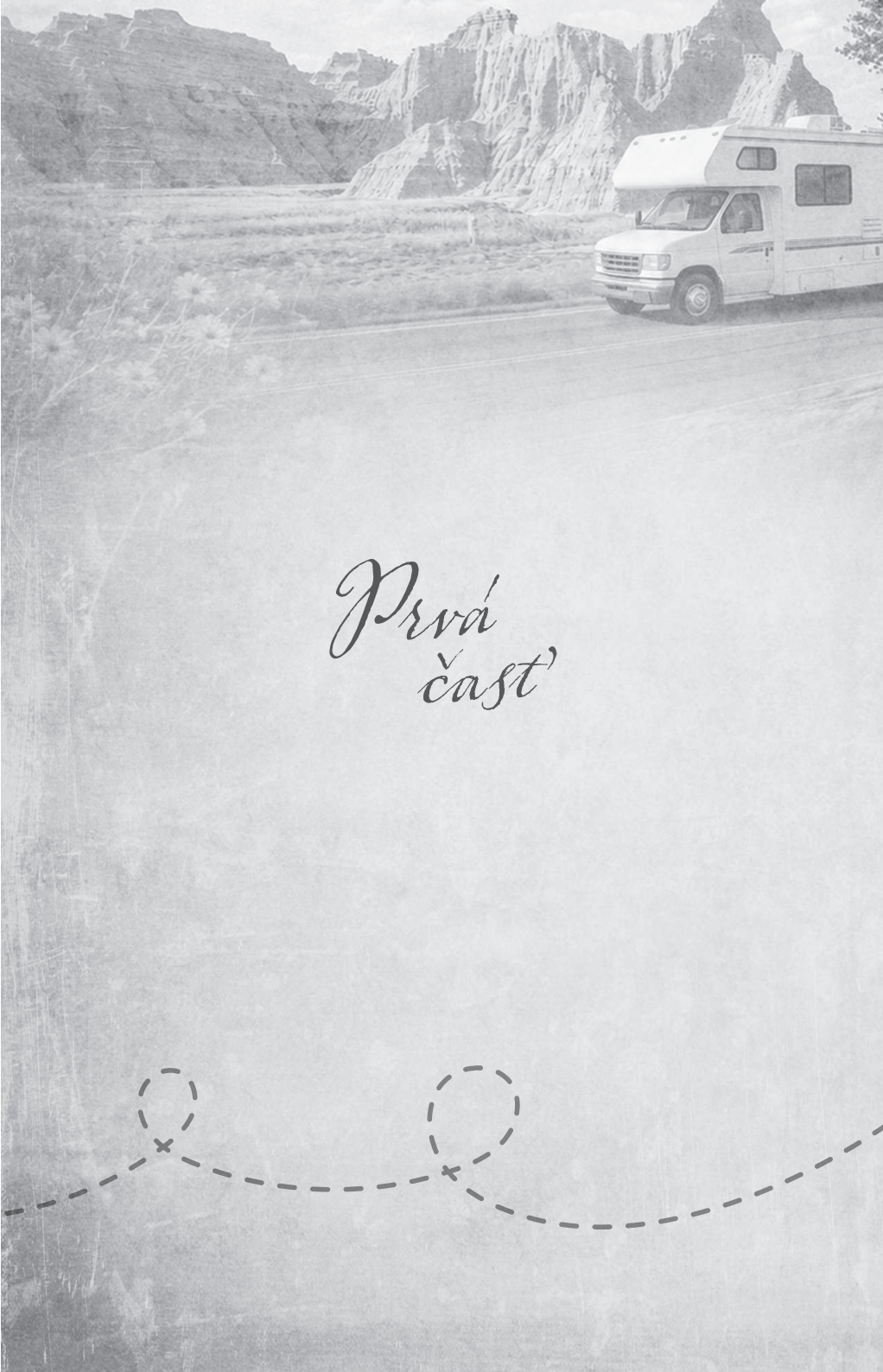
Tlačiareň Heidy, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-8300-026-1

*Pre Erin, Megan,
Shannon, Kristen a Kaitlyn.
Moje chrústiky.*

Prvá
část

1

Niektorí ľudia vedia o sebe úplne všetko, napríklad to, koľko vážili pri narodení, koľko merali od hlavy po päty, v ktorej nemocnici prišli na svet a podobné veci. Počula som, že niektorí majú dokonca čierny odtlačok svojho chodidla na ružovom papieri, ktorý si uchovávajú v špeciálnej škatuli. Ja mám len jeden malý uzatvárateľný kufrík, v ktorom mám spodnú bielizeň, aby ju nevidel nik iný okrem mňa.

Môj ocko hovorí, že ľudia majú hromady vecí, ktoré nepotrebujú, a že si nimi zapratávajú domy a skladujú ich v pivniciach, ktoré nakoniec vytopí a všetko vyjde nazmar. Preto je lepšie žiť jednoducho a robiť, čo človeka baví, nie viazať sa na hypotéku – nech už je to čokoľvek. Asi preto žijeme v karavane. Podľa niektorých máme „provizórne“, teda dočasné bývanie, ale mne to akosi nedáva zmysel, pretože v tom karavane bývame odjakživa. Ocko spí vzadu na posteli pod veľkým oknom a ja na lôžku nad sedadlom vodiča. Treba si dávať pozor, aby ste sa ráno neposadili príliš prudko, inak vás bude celý deň bolieť hlava. Ale je fajn mať vlastný priestor.

Všetkému, čo mi ocko hovoril, som verila až do okamihu, keď som vošla do supermarketu Walmart a uvidela svoju fotku na nástenke nad miestom, kde stál pán v modrej veste. Z nosa mu viedli priehľadné hadičky, a vždy keď povedal: „Vitajte vo Walmarte,“ jeho slová sprevádzalo tiché syčanie kyslíka.

Nedokázala som odtrhnúť oči od tej fotky. Nevnímala som nič iné s výnimkou ženy, ktorá sa pri prvej pokladnici hádala s predavačkou ohľadne vrátenia nejakej deky, ktorú vraj nabetón kúpila v tomto obchode. Predavačke sa triasol hlas. Povedala, že sa s tým nič nedá robiť, na čo sa zákazníkka prišerne rozzúrila a začala jej nadávať takými slovami, až sa ostatní zákazníci museli červenaf.

Staré príslovie hovorí: „Náš zákazník, náš pán,“ ale podľa mňa je zákazník občas poriadny hnusák. Videla som napríklad takého, ktorý prešiel okolo pokladnice s tovarom nastrkaným pod vozíkom, kam pokladník nevidí, takže zaň nezaplatil. Skryl tam veľké škatule džúsu a mrazené sendviče s arašidovým maslom a džemom. Tie vyzerajú chutne, ibaže ocko vraví, že ak musíme mraziť sendviče s arašidovým maslom a džemom, tak s týmto svetom nie je nič v poriadku, a ja si myslím, že má pravdu. Hovorí, že je hriech správať sa zle k zamestnancom Walmartu, pretože nám dovolili stať na ich parkovisku. Hovorí tiež, že keď do diétnej koly začnú pridávať vitamíny a minerály, apokalypsa nie je ďaleko. Nevie, čo je apokalypsa, ale neprekvapilo by ma, keby mal pravdu aj v tomto.

Ak ste to sami nezažili, nepochopíte, čo je to za pocit, vidieť svoju fotografiu na stene v obchode, a som presvedčená, že patríam k malej skupine ľudí, ktorí majú takúto skúsenosť. S vypätím všetkých síl som sa snažila dýchať a udržať si srdce v pohybe, pretože som cítila, fakt prisahám, že mi takmer prestalo biť. Ocko hovorí, že kolibríkovi udrie srdce asi miliónkrát za minútu. Ja som tam stála ako pravý opak kolibríka a civela na tú fotku. Ľudia ma museli obchádzať, aby sa dostali k dverám, no ja som sa nedokázala pohnúť. Zrejme som vyzerala čudne – dievča zízajúce na fotky nezvestných detí s hlbokou bolesťou a prázdnotou v srdci, o ktorých nemôže nikomu povedať. Bolo by to ako snažiť sa vysvetliť, aké to je, keď si v zime pricviknete prst do nákupného vozíka.

O takých veciach nemá zmysel hovoriť. Nikto by ma aj tak nepočúval, lebo všetci sa ponáhľajú do svojich domovov, kde ich čakajú tie hromady vecí a hypotéka, ktorú musia splácať.

Na fotke som nebola tak celkom ja, iba akože. Zdalo sa mi, akoby som sa pozerala do zrkadla. Vľavo bola moja skutočná fotografia z detstva. Nijakú takú som dovtedy nevidela, pretože ocko tvrdí, že žiadnu nemá. Prehľadala som mu veci, a pokiaľ nemá naozaj dobrú skrýšu, hovorí pravdu. Na pravej strane bol obrázok, ktorý ukazoval, ako by som mala vyzerat teraz. Dosť sa blížil skutočnosti. Počítač vám trochu rozmaže tvár okolo nosa a očí, ale nebolo pochýb o tom, že sa pozerám na tú istú tvár, ktorá sa na mňa každé ráno díva zo spätného zrkadielka.

To dievča sa volalo Natalie Anne Edwardsová. Premieľala som to meno v hlave, zatiaľ čo ma ľudia s vozíkmi obchádzali, aby sa dostali do prvej uličky pri lekární, kde boli akciové cereálie Raisin Bran – dve balenia za štyri doláre. Videla som ich už i za menej, takže som nechápala, prečo okolo toho robia také haló.

NEZVESTNÉ DIEŤA

Natalie Anne Edwardsová

Narodená: 20. júna 2000

Aktuálny vek: 9 rokov

Nezvestná od: 16. júna 2002

Pohlavie: ženské

Odhadovaná výška: 130 cm

Odhadovaná hmotnosť: 36 kg

Farba očí: modrá

Farba vlasov: ryšavá

Zmizla z: Dogwood, Západná Virgínia

Takto by mala Natalie vyzerat vo veku 9 rokov. Na ľavom líci má tmavé materské znamienko. Neznámy únosca ju 16. júna 2002 uniesol z Dogwoodu v Západnej Virgínii.

Nahmatala som si materské znamienko na ľavom líci. Ocko hovorí, že mu trochu pripomína nejakého chlapa menom Nixon, ktorý bol kedysi dávno prezidentom, ale ja sa naň snažím nepozerať. To si dovoľím jedine v kúpeľni alebo keď mám v posteli zrkadielko a svietim si baterkou. Zaujímalo by ma, či je to jediná vec, ktorú mám po mame, a či mi vôbec niečo zanechala. Ocko o nej veľa nehovorí, ale keď ho dlho otravujem, povie niečo ako: „Bola to dobrá žena,“ a nechá to tak. Ja vyzvedám ďalej, až kým mi nepovie, aby som už prestala. Hovorí, že nemá zmysel rozpitvávať to, pretože sa tým beztak nič nezmení, avšak niektoré chrasty sa skrátka ozývajú každý deň.

Ďalej som civela na fotografiu a svoje meno, dvere sa za mnou otvárali a zatvárali a v dialke bolo počuť pískanie vlaku, čo je podľa mňa jeden z najsmutnejších zvukov na svete, a to najmä v noci, keď cvrlikajú svrčky. Ocko hovorí, že rád zaspáva za zvuku pískania vlaku, pretože mu to pripomína detstvo.

Zozadu ku mne podišiel ten pán s hadičkami v nose. „Si v poriadku, dievčatko?“

Trochu ma to vydesilo – nie síce tak ako prechod cez most, ale takmer. Neviem, prečo mám strach z mostov. Asi sa bojím, že sa zrúti. Z vody strach nemám, pretože ocko ma naučil plávať už ako malú. Zato mosty vo mne skrátka vyvolávajú zvláštny zvieravý pocit. Preto keď máme prejsť cez nejakú veľkú rieku, ako je napríklad Mississippi, ocko ma vždy vopred varuje, nech vlezem pod perinu a spievam si „Odletím domov“, čo je asi moja najobľúbenejšia pesnička, inak by musel počúvať moje výkriky.

Mužovi s hadičkami som odpovedala prikývnutím a potom som odišla. Nemohla som sa však ubrániť tomu, aby som sa ešte raz na seba pozrela. Vošla som na toaletu, chvíľu som si posedela v kabínke a počúvala plechovú hudbu z reproduktorov. Potom mi napadlo: *Na plagáte sa píše, že narodeniny*

mám 20. júna, ale ocko hovorí, že 9. apríla. Možno to ani nie som ja.

Keď som sa tam vrátila a pozrela sa znova, už som nemala žiadne pochybnosti. Za sklom visela moja fotografia. Nedokázala som vymyslieť spôsob, ako sa ocka spýtať, prečo mi klamal alebo prečo ma volá June Bug namiesto Natalie Anne. V knihách, ktoré som čítala, a vo filmoch, ktoré som videla na DVD – kým sme ešte mali funkčný prehrávač –, na konci vždy príde niekto, kto povie: „Lúbim ťa,“ a všetko vyrieši. Zaujímalo by ma, či sa to niekedy stane aj mne. Myslím, že je veľa ľudí, ktorí by chceli, aby im niekto povedal: „Lúbim ťa.“

Zablúdila som do oddelenia s elektronikou a do poslednej uličky, v ktorej mali hi-fi systémy, slúchadlá a podobné veci. Nehľadala som nič konkrétne, len som sa tam ponevierala a snažila sa dostať tú fotografiu z hlavy. Do uličky vbehli tri dievčatá a začali sa prehrabávať medzi žabkami.

„To bude super!“ povedalo dievča, ktoré malo dva zlaté prstienky. „Myslím, že mama mi dovoľí dnes prenocovať u teba.“

„To nepôjde,“ odvetilo dievča s dlhými hnedými vlasmi. „Zajtra ráno mám plavecký tréning.“

„Môžeš prespať u mňa,“ navrholo tretie skoro plačливо, akoby prosíkalo o niečo, o čom vie, že to tak či tak nedostane. Malo okuliare a vážilo asi toľko čo poštová známka. „Ja zajtra nemusím nikam.“

To s prstienkami ho ignorovalo a vytiahlo z koša ružové žabky so zelenými a žltými kruhmi. Na cenovke stálo *13,96 dolára*. „Tieto budú skvelé. Čo povieš?“

„Mamina vravela, nech vezmeme nejaké lacné a jednoduché, aby sme ich potom mohli ozdobiť,“ odvetila hnedovláska.

„A čo tak zajtra večer?“ spýtalo sa dievča s prstienkami. „Mohli by sme si požičať nejaký film a prenocovať u mňa. Vo štvrtok predsa nemáš plávanie, alebo áno?“

Rozprávali sa, chichotali a kráčali ďalej uličkou. Zamyslela som sa nad tým, aké by to bolo, keby ma kamarátka pozvala k sebe na noc. Alebo keby som vôbec mala nejakú kamarátku. Život na cestách má svoje výhody, ale aj nevýhody, ako napríklad to, že nikdy neviete, kde budete zajtra. Okrem prípadov, keď sa vám pokazí karavan a vy nemôžete zohnať správnu súčiastku. Práve preto už tak dlho trčíme pri tomto Walmarte.

„Ešte stále si tu?“ ozval sa za mnou akýsi hlas.

Keď som sa otočila, uvidela som paniu v modrej veste s odznakom *Zástupkyňa vedúceho predajne*. Trojica dievčat si už asi vybrala žabky a odbehla, pretože keď som sa obzrela, už tam neboli. Tá pani mala blond vlasy, povedala by som, že až príliš blond, ale mala peknú tvár, takže mi napadlo, že na strednej škole možno vyhrala nejakú súťaž krásy. Kaki nohavice jej boli trochu tesné a v bielych topánkach sa po navoskovanej podlahe pohybovala takmer nečujne, čo by sa jej hodilo, keby sa chcela nepozorovane prikradnúť k tým trom dievčatám, ktoré sa prehŕňali v žabkách.

„Zohnal už tvoj ocko tú súčiastku?“ spýtala sa a zohla sa ku mne.

„Nie, madam, ešte nie.“ V jej očiach bolo niečo temer láskavé, ako keby som jej mohla zveriť nejaké hlboké temné tajomstvo, keby som také mala. Potom som si spomenula, že vlastne jedno mám, ale nechystala som sa o svojej fotke povedať prvej osobe, ktorá sa mi prihovorí.

„Musí byť ťažké byť tak ďaleko od rodiny. Kde máš mamičku?“

„Nemám.“

Trochu naklonila hlavu. „Chceš povedať, že zomrela?“

Pokrčila som plecami. „Skrátka nemám.“

„Každý má mamičku. Tak to na svete chodí.“ Posadila sa na stolček, ktorý sa používa, keď si niekto skúša obuv, a ja som v zrkadle v jeho dolnej časti uvidela svoj odraz. Nemohla

som prestať myslieť na tú fotku vo vchode do obchodu a na tú tvár, ktorá patrila dievčaťu menom Natalie Anne.

„Ste s ockom na výlete? Cestovať karavanom musí byť vzrušujúce. Vždy som túžila hodiť starosti za hlavu a odísť niekam ďaleko.“

Keď som nič nepovedala, pozrela sa na podlahu a ja som uvidela jej tmavé korienky. Voňala krásne ako lúka na jar. Nechty mala dlhé s bielymi končekmi.

Prstom sa dotkla oka, akoby z neho chcela dostať niečo, čo ju dráždi. „Môj šéf je dobrý človek, ale niektoré veci mu prekážajú. Spomenul váš karavan a povedal, že by ste mali čím skôr odísť.“

„Ale ocko vravel, že ste nám tu dovolili parkovať tak dlho, ako budeme potrebovať.“

Prikývla. „Netráp sa, nejako to vyriešime. Povedz ockovi, nech príde za mnou, dobre? Podľa interných smerníc...“

Netušila som, čo sú interné smernice, a už beztak som bola dosť mimo z toho, že som zistila svoje nové meno, takže som ju poriadne nepočúvala. Potom sa na mňa pozrela veľkými hnedými očami, ktorým by bolo pekné priať dobrú noc, a všimla som si, že nemá obrúčku. Kedysi som si také veci nevšímala, lenže život vás zmení.

„Mohli by ste ísť so mnou von a porozprávať sa s ním,“ navrhla som.

Usmiala sa a odvrátila pohľad. „Čo si dnes mala na večeru?“

„Vlastne nič. Ocko mi dal pár dolárov na Subway, ale už ho mám plné zuby.“

Dotkla sa mi ruky. „To sa vyrieši, netráp sa. Ja sa volám Sheila. A ty?“

„June Bug,“ odvetila som. Po prvý raz v živote som vedela, že som sa niekomu predstavila falošným menom.

Johnson pozoroval slnko cez zadné okno. Ranný dážď na ňom zanechal žltohnedú mapu z peľu borovíc a prachu. Z fordu vystúpili traja Mexičania. V nákladnom priestore mali uložené náradie, kompost a čiernu celtu. Jeden z nich udrel druhého po chrbte a do vzduchu sa vzniesol oblak prachu. Ďalší zrazil tomu prvému čiapku z hlavy a všetci sa dali do smiechu.

Slnko bolo na vrcholkoch stromov na neďalekom kopci, potom medzi nimi a rýchlo zapadalo. Objavila sa oranžová žiara a Johnsonovi zaškvrkalo v žalúdku. Pohľadom zablúdil k neónovému nápisu predajne s alkoholickými nápojmi, ktorý stál vedľa autodiélov, a uvedomil si, že má sucho v krku.

Novší karavan Monaco Camelot zaparkoval na konci parkoviska a majiteľ zatiahol predné sklo, aby si vytvoril súkromie. Johnson premýšľal nad tým, aké by bolo voziť sa v takom karavane a akú má asi spotrebu. Predstavoval si tú hladkú jazdu v hoteli na kolesách.

Posadil sa a zadíval sa von cez predné sklo. Zo svojho miesta mal dobrý výhľad na vchod do predajne. Starší pán s kyslíkovou fľašou tlačil dovnútra dva vozíky. Usmial sa a pozdravil mamičku s deťmi.

Johnson rozbil na notebooku ponuku bezdrôtových sietí. Jedna palička z wifi kaviarne. Škoda, že nezaparkoval bližšie. Nepočítal však s tým, že tu zostane trčať tak dlho.

Ozvalo sa hlasné zaklopanie na dvere, ako keby práve prešiel psa a ten teraz kňučal pod zadným kolesom. Bosý Johnson sa pohyboval pomaly, ale obratne. V pravom spätnom zrkadle zazrel muža. Modrá vesta. Statný. Možno okolo tridsiatky, nie oveľa starší. To miesto pravdepodobne dostal protekčne. Johnson otvoril dvere a kývol mužovi na pozdrav.

„Rád by som vedel, ako dlho tu ešte chcete zostať,“ povedal. V hlase mu zaznieval ostrý tón, akoby ho niečo znervózňovalo.

Johnson zostúpil na asfalt, ktorý bol ešte vyhriaty od slnka, hoci už nepálil. „Ako som povedal, čakám na súčiastku. Keby som mohol, už dávno by som odišiel, verte mi.“

Muž sa pozrel na zem. „Pozrite, musíte odísť. Už sú to...“

„Tri týždne.“

„... tri týždne a môže to trvať ďalšie tri, kým dorazí súčiastka, ktorú hľadáte, takže si myslím, že najlepšie bude, ak odtiaľto odídete.“

„A ako to mám podľa vás urobiť? Mám to auto na diaľnicu vytlačiť?“

„Môžem vám zavolať odťahovku.“

Johnson odvrátil pohľad. Pri vchode skauti predávali žiarovky. Ružové a oranžové mraky sa zmenili na modré, ako keby sa za kopcom schyľovalo k búrke. Na parkovisko zabočilo čierne-biele policajné auto a prešlo okolo nich. Muž vo veste zamával a policajt mu pozdrav opätovoľ.

„Nechám vás tu ešte jednu noc,“ dodal vedúci predajne, „ale ak do rána neodídete, zavolám odťahovú službu.“

Johnson chcel ešte niečo povedať, no napokon len stisol pery, prikývol a sledoval, ako sa muž čaptavým krokom vracia do obchodu.

Dievča vyšlo von, usmialo sa na vedúceho a mávalo modrou taškou. V nej malo nový špirálový zápisník. Už ich zapísalo viac, než dokázal spočítať, a nezdalo sa, že by malo v úmysle to tempo spomaliť.

„Podarilo sa ti dokončiť, na čom si pracoval?“ spýtalo sa dievčatko, keď vošlo dnu a hodilo tašku na posteľ.

Johnson otvoril chladiaci box a vybral z neho teplú plechovku nápoja Dr Pepper. „Takmer.“

„Čo chcel ten pán z obchodu?“

„Povedal, že sme vyhrali nákupnú poukážku.“

„Nepovedal.“

Johnson si doprial veľký dúšok a odgrgol si. „Len chcel vedieť, ako dlho sa tu ešte zdržíme.“

„Našla som si kamarátku,“ povedalo dievča s rozžiarenou tvárou. „Je naozaj milá. A pekná. A myslím, že nie je vydatá. A má prekrásne oči.“

„June Bug, posledné, čo potrebujeme, je niekto, kto by si robil zálusk na tento poklad.“ Rozpažil ruky. „Ktorá žena by odolala tomuto zámku?“

„Nejde jej o tvoj poklad. Len si o nás robí starosti. Vra-vela, že vedúci sa hnevá, že sme tu tak dlho. To ti povedal?“

„Ale, prosím ťa, je to obrovské parkovisko. Bude to v pohode. Kúpila si si niečo pod zub?“

June Bug zavrtela hlavou a vyliezla na svoje lôžko. „Už som skoro zaplnila posledný denník. Dnes večer chcem začať nový.“

„Čo si tam vlastne zapisuješ?“

„Hocičo, čo sa mi zdá dôležité. Miesta, ktoré sme navštívili. Je to ako rozprávať sa s kamarátkou, ktorá nikomu neprezradí tvoje tajomstvá.“

„Aké tajomstvá?“

Vyzula si plastové topánky a nechala ich spadnúť na zem. Potom otvorila tašku a vytiahla tmavozelený zápisník. „Keď mi povieš, čo píšeš na tom počítači, ja ti poviem, čo mám v zápisníkoch.“

Johnson sa usmial, dopil plechovku a hodil ju do koša.

Pred vchodom do obchodu zastavilo policajné auto a vedúci sa sklonil k otvorenému okienku.

2

Z náhleho popudu, ktorý nedokázala a ani nechcela vysvetliť, a navyše ani nemala komu, kúpila Sheila Lempisová celé smažené kurča s pečenými zemiakmi a šalátom z bielej kapusty a s cinkajúcim zväzkom kľúčov vyšla z budovy.

„Dobrá noc, Ed.“

„Aj vám, Sheila,“ zasipel muž s hadičkami.

Kabelku si odložila do auta, zamkla a zhlboka sa nadýchla. Karavan stál v strede parkoviska oproti vchodu do supermarketu. Mala dojem, že tam videla parkovať už aj autá v horšom stave, ale nevedela si spomenúť, kedy to bolo. Hrdza, prasknuté čelné sklo, ojazdené pneumatiky. Auto malo hranatý, menej aerodynamický tvar ako novšie modely a vzhľadom na ceny benzínu sa čudovala, ako si niekto môže dovoliť na niečom takom jazdiť.

V letných horúčavách muselo byť vnútri neznesiteľne dusno a v zime zase mrazivo chladno. Predpokladala, že v zimných mesiacoch naháňajú slnko a v lete jazdia do chladnejších oblastí. Predná poznávacia značka zhrdzavela, ale na zadnej sa dal ešte vidieť vyblednutý obrys Západnej Virgínie a slogan „Wild, Wonderful“ ospevujúci divokú krásu tohto štátu.

V karavane panovala tma, žiadny pohyb. Zovrela modrú tašku a premýšľala, komu by mohla to kurča dať, ak tam nie sú. Možno susedovi pánovi Taylorovi, ktorý od

manželkinej smrti žije sám. Jeho jediným rozptýlením boli kone, pri ktorých trávil všetok čas.

Sheila sa otočila a vykročila späť k svojmu autu, no zastavila sa, pretože okrajom parkoviska prebehla líška. Vídala ich tu počas celého roka, ale táto vyzerala, akoby práve vyliezla po dlhej zime z nory. Spod flakatej zlepenej srsti jej vytrčali kosti. Zastavila sa, zahľadela sa na ňu, zavetrila a nato zmizla za rohom budovy.

Myslou jej ako vo sne prebleskla tvár dievčatka a Sheila nemohla odísť bez toho, aby to aspoň skúsila. Tie oči, jasné a inteligentné, sršiace životom. Oči, ktoré akoby vedeli príliš veľa a zároveň príliš málo. Sheila dievčatko sledovala, ako blúdi po obchode, zastavuje sa pri šperkoch, zabíja čas listovaním v knihách, ako keby niečo hľadalo. Medailón. Niečo na čítanie. Azda domov.

Otec s dcérkou väčšinou do obchodu nechodieval a podľa potravín, ktoré kupovala, Sheila usúdila, že im nefunguje sporák ani chladnička. S nikým o tých dvoch nehovorila, ale keď si vedúci všimol tú „hromadu šrotu“ na parkovisku, pochopila, že nastanú problémy.

Otec dievčatka nevyzeral zle. Vysoký, hranatá čeľusť, prenikavý pohľad. Mal strnisko, akoby uviazol na opustenom ostrove, hoci videla, ako si na toaletu nesie malú čiernu taštičku a vychádza odtiaľ hladko oholený. Vlasy mal štipku pridlhé a strapaté, ale husté a tmavé. Siahali mu tesne nad oči. Vždy platil hotovosťou, stále menšou kôpkou bankoviek, a s pokladníkmi sa nebavil. Vyžarovala z neho určitá sila, ktorá sa nemerala svalmi, hoci aj tých mal dosť.

Sheila s ním hovorila len raz, kým čakal v kaderníctve, až jeho dcérke ostrihajú vlasy. Listoval v najnovšom čísle týždenníka *Newsweek*, ktorý mu ležal na kolenách. „Je naozaj roztomilá,“ povedala Sheila.

Zdvihol oči, ako keby ho niekto pristihol, ako vsúva ruku do priehradky s peniazmi. Vyzeral prekvapený. Zaskočený. Obzrel sa, v zrkadle zahliadol tvár dievčatka a jemne prikývol. „Áno, je výnimočná.“

„Je všetko v poriadku?“ spýtala sa váhavo. „Všimla som si, že tu parkujete už niekoľko dní.“

Prikývol. „Čakám na súčiasťku. Tá mašina nám vypovedala službu.“

Sheila sa usmiala a nasledovalo rozpačité ticho. „Často tadiaľto prechádzajú ľudia, ktorí majú namierené do Kalifornie alebo na severozápad.“ Zasmiala sa, hoci na to vôbec nebol dôvod, a tvár jej očervenela. „Nuž, ak by ste niečo potrebovali, sme tu pre vás.“

Vrátila sa k pultu zákazníckeho servisu a srdce jej poskočilo. Už dávno sa jej nič také nestalo.

Odtlačila pár zatúlaných vozíkov do prístreška, aby vyvolala hluk, a zaťala zuby. *Teraz alebo nikdy. Stačí podísť k dverám a zaklopať. Čo najhoršie sa môže stať?*

Zaklopala teda. Ticho. Na blikajúcom neóne nad jej hlavou pristála tučná vrana a zakrákala. Možno len nepočuli. Pravda, zaklopala dosť nesmelu.

Keď zdvihla ruku, že zaklope znova, všimla si, že karavan sa naklonil na jednu stranu a zavrzgal.

„To je ona,“ povedalo vnútri dievčatko. Bočné okienko bolo otvorené. „Tá pani, o ktorej som ti hovorila.“

Sheila zachytila svoj matný odraz v špinavom okne. Bledú verziu dievčaťa, ktorým kedysi bývala, s pár kilami navyše a s menšou dávkou nádeje. Kučery sa jej už dávno vyrovnali. Sen, že nájde niekoho, s kým by mohla zdieľať život a kto by sa neprepil až pod most, sa rozplynul ako ranná hmla. Jej manžel prišiel najprv o prácu a potom aj o vodičský preukaz. Po niekoľkých neúspešných liečebných programoch len tak-tak zvládala splácať hypotéku a ich

narastajúce účty, zatiaľ čo on sledoval zápasy tímu Broncos a History Channel. Keď zrušila káblovú televíziu, sťažoval sa, ale nemala na výber. V tom čase bývali presne sedem míľ od najbližšieho obchodu s alkoholom. Keď nemohol sledovať televíziu, pustil sa do opravy starého bicykla. A len čo bol hotový, vyrazil na ňom do svojej zaslúbenej zeme.

Teraz stála pred cudzími dverami a skúšala to zase. Jasný dôkaz, že sa jej bolesti ešte nezavila.

Vo dverách sa objavil on v bielom tričku a špinavých džínkach. Sheila sklopila zrak, aby skryla rozpaký, a na zemi pod motorom si všimla kus celty, kde pracoval.

„Vedúcemu som povedal, že odídeme hneď, ako to bude možné,“ prehovoril pevným a trochu podráždeným hlasom.

Zdvihla tašku. „Neprišla som vás odtiaľto vyhodiť. Prišla som vám a vašej dcére večeru.“

Chvíľu si ju premeriaval, potom otvoril dvere a zišiel na zem. „Vážim si to, ale nič nepotrebujeme.“

„Viem,“ odvetila polohlasne. „Nepochybujem, že sa o seba dokážete postarať. Dnes som s ňou hovorila a ona je... taká roztomilá. Kúpila som to len tak. Napadlo mi, že by vás teplé jedlo potešilo.“

Zahryzol si do pery a civel na ňu s utrúpeným výrazom v tvári, ako keby sa snažil nájsť liek na rakovinu. Nakoniec sa po tú tašku natiahol a pozrel sa na ňu spod prameňa vlasov, ktorý mu zakrýval oči. „Pridáte sa?“

„Žiaľ, nemôžem. Už musím ísť.“

Uškrnul sa. „Ak už vašu láskavosť prijmem, mohli by ste sa s nami aspoň najesť, nemyslíte?“

Sheila začula zvnútra niečo ako potlesk a dupot, akoby dievčatko skákalo na mieste. „Tak teda dobre. Ak na tom trváte.“

„Počkajte tu,“ povedal a zatvoril dvere. V karavane nastal zhon. Horúčkavité upratovanie. Niektorí odhrnul závesy.

Nakoniec sa znovu ukázal. „Nie je to najčistejšie miesto na svete.“

„To je v poriadku. Priniesla som aj papierové tanierne a plastové vidličky.“

Ocko už mal orieškovú tyčinku, ale aj tak si naložil z kuraťa, zemiakov a šalátu a s chuťou sa do nich pustil. Keď som to videla, bolo mi jasné, že to bude skvelý večer. Už dávno sme v karavane nemali hostí. Myslím, že naposledy v jednom kempe na Floride, kde som si našla kamarátku a ona a jej mama nám prišli pomôcť upratať. Krátko nato sme sa v noci zbalili a vyrazili do Južnej Karolíny.

Myslím, že ocko to kurča jedol preto, lebo sa mu nechcelo hovoriť. Sheila si vzala krídelko a s úsmevom mi povedala, že ak nebudem jesť, budem slabá ako lístok a odfúkne ma vietor. Nepochybujem, že niektorým ľuďom sa to stáva, ale ja mám celkom slušný apetít.

„Ako dlho tu už pracujete?“ spýtala som sa jej.

„Obchod funguje asi štyri roky. Začínala som pri pokladnici a postupne som sa vypracovala. Predtým som bola zamestnaná v jednom obchode vo Falcone východne odtiaľto.“

„Boli ste niekedy vydatá?“

„June Bug, nadnes už bolo otázok viac než dosť.“ Ocko si utrel ruky do servítky a potom si ňou očistil tuk z kútikov úst.

Sheila sa usmiala. „Neprekáža mi to. June Bug je tvoje skutočné meno, alebo iba prezývka?“

Inokedy by som odpovedala hneď, ale teraz som si najprv odhryzla kúsok z kuracej nohy a pozrela som na ocka.

* *June bug* (angl.) znamená „chrúst“ (pozn. prekl.).

Zavrteľ hlavou. „Aj, aj. Volá sa June a ja som k tomu pridal ešte to Bug.“

Sheila pôsobila oveľa nervóznejšia ako v obchode, čo chápem, pretože ja sa cítim oveľa príjemnejšie v karavane ako vo Walmarte, kde sa na vás ľudia pozerajú, ako keby ste tam nepatrili.

„Bola som vydatá za dobrého muža, ktorý mal však problém s pohárikom,“ povedala. „A ten nad ním nakoniec zvíťazil.“

„Čo sa stalo?“ zaujímalo ma.

Ocko ma prebodol pohľadom.

„Celý mesiac nepil, no len čo opravil starý bicykel, vybral sa na ňom rovno do obchodu s alkoholom. Večer som sa vracala domov a na ceste som videla policajné autá. Vyzeralo to, ako keby niekto zrazil srnu. Keď som prišla domov a zistila, že tam nie je, došlo mi, čo sa stalo.“

„To je mi ľúto,“ podotkla som.

„Raz by k tomu došlo – tak či onak,“ zhodnotila Sheila. „Som rada, že nešoféroval opitý a nevzal so sebou na druhý svet aj niekoho iného. Nebol ku mne zlý, to nie. Asi len nedokázal čeliť životu.“

Ocko vzal z pultu soľ a osolil si zemiaky. Potom z vrecúška vytlačil kečup, ako to mal vo zvyku, takže mu na tanieri vzniklo kečupové jazero.

„Myslíte, že sa znovu vydáte?“ opýtala som sa.

Ocko sa už s mojimi otázkami asi zmieril, pretože len zavrel oči a žul.

„Premýšľala som o tom,“ priznala. „Ale nechcem spraviť tú istú chybu. Môj otec hovorí, že by som sa mala presťahovať k nemu a mame na ich ranč vo Wyomingu.“

„Žijú na ozajstnom ranči?“ vyzvedala som. „S koňmi a kravami a takými vecami?“

Prikývla. „S koňmi a kravami a takou hromadou vecí, že by si tomu neverila. Dom majú zaprataný všetkými tými

haraburdami, čo nazhromaždili za päťdesiat rokov. Asi by som sa tam ani nedokázala nadýchnuť.“

„Ja by som rada žila na farme a mala vlastného koňa a psa.“

„Mali by ste tam zájsť, keď dorazí tá vaša súčiastka,“ povedala ockovi. „Je tam jazero, kde môžete chytať ryby, a všade okolo sú hory. Hotová rozprávka, ak sa veľmi nepriblížite k domu. Som si istá, že by nemali nič proti.“

„Ak je to tam také rozprávkové, prečo sa tam nevrátite?“ spýtal sa ocko.

Usmiala sa. „Asi z toho istého dôvodu, prečo vy cestujete v tomto. Skrátka potrebujem priestor. A vlastný život. Vrátiť sa by znamenalo niečo ako prehru.“

Jedli sme pri slabom neónovom svetle z parkoviska, pretože sme nemali elektrinu. Generátor sa pokazil ešte dávno predtým, ako sme sem prišli. Asi v polovici večere som si chcela vziať baterku, ale ocko povedal, aby som počkala. On zvykne nosiť malú vreckovú baterku vždy so sebou, ja si svoju nechávam pod vankúšom. Vytiahol napoly vypálenú sviečku Yankee Candle a zapálil ju. Ja mám pálenie sviečok zakázané, pretože raz som si jednu položila na posteľ a potom zaspala. Vtedy sa na mňa ocko veľmi hneval. Na tváre nám dopadalo mihotavé svetlo plameňa a zrazu ma zaplavil príjemný pocit, že žijeme ako normálni ľudia.

„A čo vy dvaja?“ ozvala sa Sheila. „Čo vás priviedlo sem do Colorada?“

„Na cestách sme, odkedy si pamätám,“ odvetila som. „Myslím, že ocko sa nerád zdržuje dlho na jednom mieste.“

„To nie je pravda,“ namietol. „Raz by som sa celkom rád usadil na nejakom ranči. Choval zopár kráv.“

„Čím sa živíte?“ zaujímalo Sheilu.

„Píšem. Predávam články do časopisov alebo komukoľvek, kto mi zaplatí.“

„Píše aj scenáre,“ doplnila som.

„Áno, ale tých veľa nepredávam. Píšem blogy pre firmy a podobne. A sem-tam mám nejakú brigádu. Väčšinou to stačí na bežné výdavky.“

Sheile sa rozžiarili oči. „To znie vzrušujúco. Asi ste slávny.“
Ocko pokrútil hlavou.

„Ako vás vyplácajú?“ spýtala sa. „Myslím tým, ak ste stále na cestách, ako vám posielajú peniaze?“

Zaváhal. „Mám jeden či dva P. O. boxy.“

„Rada by som si prečítala niečo z vašej tvorby. Pošlite mi nejaký váš článok.“ Na servítku napísala svoju emailovú adresu.

„Nepodpisuje sa svojím pravým menom. Používa pseudym.“

„Pseudonym,“ opravil ma.

„To je falošné meno,“ vysvetlila som.

Sheila sa zasmiala. „Čo by som dala za to, aby som mohla cestovať ako vy. Nebyť pripútaná na konkrétne miesto. Jednoducho sa zbalit' a odísť, kedy by sa mi zachcelo. To musí byť stokrát lepšie ako pracovať vo Walmarte.“

„Má to aj svoje nevýhody,“ poznamenal ocko. „Ak ochoriete, nemáte lekára. A zdravotné poistenie.“

„Ale ani hypotéku a auto na lízing. Predpokladám, že toto je vaše.“

„Hej, kúpil som ho už veľmi dávno.“

„Čo je hypotéka?“ opýtala som sa.

„Splátky za dom,“ odpovedal mi ocko.

Dojedli sme a niečo sa aj zvýšilo. Sheila trvala na tom, aby sme si to nechali, ale ocko otvoril chladiaci box, aby jej ukázal, že sa v ňom nesvieti, a tak si plastovú nádobu vzala so sebou.

Podakovala som sa jej za večeru a povedala, že nás môže znovu navštíviť. Ocko jej otvoril dvere a vyprevadil ju na parkovisko. Zhasla som sviečku a počúvala pri čelnom skle.

„Bolo to od vás veľmi milé,“ vravel ocko. „Ďakujem, že ste si dali takú námahu. Veľmi sa jej to páčilo.“

„A vám?“

„Aj mne.“

„Počula som vedúceho hovoriť, že ak zajtra neodídete, zavolá odťahovku.“

„Myslíte, že by to urobil? Len tak nás odtiaľto vykopne?“

„Myslím, že by zo svojho domu vykopol i vlastnú matku, keby sa zdržala príliš dlho. Jemu ide vždy len o výsledok. Všetko je buď čierne, alebo biele, sivá neexistuje.“ Pozrela sa naňho a blikajúce svetlo neónu dopadlo na jej tvár práve tak, že jednu polovicu mala v tieni a druhú lemovala svätožiara. Napadlo mi, že toto by mohla byť scéna, ktorú si budem pamätať navždy – okamih, keď som konečne našla maminu.

„Dúfam, že sa neurazíte, ak vám poviem...“ začala Sheila.

Ocko odstúpil o pár krokov, asi aby som ich nepočula, ale ja som sa pritisla k čelnému sklu.

„Budem hádať,“ povedal. „Toto nie je život pre malé dievčatko. Potrebuje matku. To ste chceli povedať?“

Sheila sa usmiala. „Potrebuje školu, kde by si našla kamarátov, a chodiť na skauting a naučiť sa variť.“

Povedz mu to, Sheila.

„Na cestách pochytila mnoho vecí, ktoré by sa v škole nikdy nenaučila. Čítať a písať som ju naučil ja. Krajinu pozná lepšie ako väčšina dospelých. Vymenovala by vám hlavné mestá všetkých amerických štátov.“

„Nemá bicykel,“ pokračovala Sheila, no vzápätí stíchla, akoby olutovala, že to povedala, hoci ja som bola rada.

Pocítila som na líci niečo teplé a rýchlo som to zotrela. Akoby ma táto neznáma žena poznala lepšie, než poznám samu seba.

Prikývol. „Viem.“

Keď sa otočila na odchod, takmer mi puklo srdce. Potom sa zastavila a obzrela sa. „Na servítku som vám okrem e-mailu napísala aj adresu a telefónne číslo. Tam vás môže odviezť odťahovka. Vedľa garáže mám voľné miesto, kde môžete parkovať. Kým nedorazí tá súčiasťka.“

„Ráno skočím do predajne s autodielmi. Stavím sa, že ju už majú. A hneď potom vyrazíme.“

„Tak len pre istotu, keby ste ju potrebovali.“

Sledovala som, ako odchádza do tmavého kúta parkoviska. Než ocko vošiel dnu, vyskočila som do postele a pretiahla si cez hlavu prikrývku, aby mi nevidel do očí. Položil mi ruku na plece a zašepkal „dobrú noc“. Ja som len tak ležala a nič nehovorila. Predstierala som, že spím, a vnútri som cítila teplo a prázdnotu zároveň.

Nedokázala som dostať z hlavy to meno, Natalie Anne. A premýšľala som o tom, či mám niekde mamičku, ktorá na mňa čaká.

Z hlbokého spánku ma prebudilo hlasné zaklopanie na dvere. Slnko sa odrážalo od červených skál pohoria za diaľnicou. Odpočívadlá na nej začali ožívať, keď z nich v rade za sebou vyrážali kamióny. Ockova posteľ na druhom konci karavanu bola prázdna, prikrývky rozhádzané. Zliezla som z postele na linoleum.

Bol to vedúci obchodu. Priložil dlaň k oknu a snažil sa nazrieť dovnútra. Otvorila som dvere a zbadala, že o prednú časť karavanu sa niečo opiera. Bol to ružový bicykel s bielym košíkom vpredu a stuhami na koncoch kormidla. Vyrazilo mi to dych, takže som naň len zízala a premýšľala, odkiaľ sa tam vzal, kto ho kúpil a či nejde o omyl.

„Máš tu tatka?“ opýtal sa ma vedúci.

„Nie, pane.“

Vzdychol si, akoby som mu práve oznámila, že vo štvrtok nastane koniec sveta, pričom on mal ísť v piatok na ryby. „Vieš, kedy sa vráti?“

Zavrtela som hlavou.

„Keď sa vráti, povedz mu, nech príde za mnou do obchodu,“ ukázal na Walmart, akoby som ho nikdy predtým nevidela alebo ako keby som bola nejaké sprosté decko, ktoré nevie, koľko je dva plus dva. „Počula si?“

„Áno, pane, poviem mu to.“

„Ak sa do obeda nevráti, zavolám odťahovú službu. Môžeš sa s ním nejako spojiť?“

Asi raňajkoval burrito alebo niečo také, lebo medzi prednými zubami mal zvyšky čohosi bieleho a dych mu páchol korením. Želala som si, aby som sa s ním nemusela rozprávať a aby sa ocko vrátil.

„Nie, pane.“

Zahrešil a vzápätí zamumlal niečo o nechávaní detí bez dozoru. Z vrecka vytiahol balíček cigariet a jednu si zapálil. Pozrel sa na bicykel a zamračil sa – inak to nedokážem opísať. Nebol to úškrn, skôr akoby zdvihol nos a spýtal sa: „To je tvoj nový bicykel?“

„Neviem.“

Opäť si vzdychol. „Povedz mu, nech za mnou príde.“ Potom ťažkým krokom odišiel. Zasunul do seba dva prázdne vozíky a vošiel do predajne. Pozrela som sa na hodinky. Bolo 6:54.

Na sedadle bicykla bola nalepená obálka, a tak som vystúpila z karavanu, aby som ju vzala. Veľkými písmenami na nej stálo *J. B.* Vnútri som našla odkaz napísaný ceruzkou jeho rukopisom. Keď ma učil písať, používal veľký linajkový papier a dbal na úhľadnosť, ale inak sa veľmi nesnažil, takže jeho písmo bolo ťažko čitateľné.

J. B.,

premýšľal som o tom, čo včera večer povedala o tebe tá žena – viem, že si niečo z toho počula. Keď sa vrátim, nájdeme si voľné miesto na parkovisku a naučím ťa bicyklovať. Prilba je v škatuli vedľa mojej postele. Vyskúšaj si ju, ale nejazdi, kým sa nevrátim. Chcem vidieť, ako sa budeš tváriť, keď zistíš, ako na to.

Ak príde vedúci, povedz mu, že hľadám súčiasťku. Hneď som späť.

Tvoj ocko

Napadlo mi, že pôjdem za tým mužom a poviem mu, kde je ocko, ale vtom mi napadlo, že bude lepšie, keď to nechám tak. Vbehla som do karavanu a pokúsila sa dostať prilbu zo škatule. Bola to fuška, ale podarilo sa mi to. Keď som z nej odstránila všetky nálepky, nasadila som si ju a bežala k zrkadlu. Nič krajšie a lesklejšie som v živote nevidela. Nevedela som však prísť na to, ako zapnúť remienok, pretože bol príliš utiahnutý. Na pulte ležala biela taštička so šiškou, ktorú som zjedla cestou von. Bicykel som obišla zo všetkých strán. Mal biele plášte, biele rukoväte a biele pedále, zvyšok bol ružový.

Ak mať mamu znamená toto, som za všetkými desiatimi.

Sheila prišla do práce s polhodinovým predstihom, a keď schádzala z diaľnice a míňala ostatné obchody, srdce jej bilo ako opreteký. Zvyčajne pokračovala až k semaforu, ale dnes sa nechcela zdržovať na červenej, a tak zahla k obchodu Home Depot a pokračovala až na koniec parkoviska, odkiaľ mala dobrý výhľad.

Karavan ešte vždy stál na mieste.

Vzala čerstvý bochník banánovo-orechového chleba a zaklopala na dvere. Žiadna odozva. Otvorila dvere a chlieb položila na pult. Pri dennom svetle a s otvorenými žalúziami sa jej naskytol lepší pohľad na ich život. Všetko, čo dievčatko vlastnilo, ležalo na jeho posteli. Väčšinu tvorili zápisníky. Kde má uložené oblečenie?

Karavan mohol byť aj v horšom stave, hoci Sheila netušila, čo by to znamenalo. Možno keby spočíval na podlahe pohodený kus surového mäsa, ktoré by obhrýzali potkany. Predošlého večera pôsobil ten malý obytný priestor celkom útulne. Teraz už len smutne. Človek sa zrejme nevyhne tomu, aby sa z takéhoto stiesneného obydlija postupne stala skládka, ale týmto dvom by sa očividne hodilo zopár rád, ako si poradiť s neporiadkom. Dievča podľa všetkého spalo v spacom vaku na matraci. Celoživotné kempovanie.

Na pulte stála škatuľa granoly. Vedľa otvorená tuba lupienkov Pringles. Poloprázdne balenie sušienok Oreo. Kôpka starých novín. Niekoľko modrých igelitových tašiek z Walmartu. Gauč, ak sa to vôbec dalo nazvať gaučom, predratý a posiaty omrvinkami. Roztrhaná lepenková škatuľa. Na jeho posteli bez prestieradla bola pohodená len jedna prikrývka. Na zemi pri posteli stál počítač. Na policičke nebezpečne balansoval poloprázdny pohár kávy z neďalekej kaviarne. Zrejme práve tam si dobíjal notebook a pripájal sa na internet.

Zrazu mala pocit, že na jeho práci jej niečo nesedí. Hneď ako sa večer vrátila domov, skontrolovala e-mail, či jej neposlal správu, ale v schránke nenašla nič. Teda okrem správy od svojej sestry o negatívnych účinkoch aspartámu a o tom, že by mala prestať piť diétnu kolu. Plus pár spamových e-mailov.

Stačilo krátko nahliadnúť do ich života, letmo sa pozrieť na to, ako žijú, ale zistila, že ich súdi – vlastne jeho. V hlave

sa jej vyrojilo množstvo otázok. Kde je matka dievčata? Je jeho otec na úteku? Ak áno, pred kým? Alebo pred čím?

Poznala ten pocit, to napätie v žalúdku, že niečo nie je v poriadku, že niečo nesedí. Pocit vyvierajúci odkiaľsi z hĺbky, kde sa kosť oddeľuje od špiku, ktorý ju varoval, aby bola opatrná. V minulosti ten pocit ignorovala s tým, že ide o obyčajnú nedôverčivosť, neochotu urobiť záväzok, posunúť sa ďalej. A niektoré z tých krokov mali katastrofálne následky.

Tu mi niečo nesedí.

V karavane ju prekvapila len jedna vec. Pri hlave postele na hornej polici vstavaných skriniek, vedľa niekoľkých roliek toaletného papiera ležala ošúchaná Biblia. Bola otvorená, ako keby ju niekto nedávno čítal. Aj jej rodičia kedysi mávali na konferenčnom stolíku v obývačke rodinnú Bibliu. Išlo však skôr o talizman pre šťastie, pretože si z nej vôbec nečítali a do kostola chodili len na veľké sviatky.

Scéna, na ktorú sa dívala, v nej vyvolala nutkanie utiecť. Mala pocit, akoby stúpala po akomsi posvätnom pohrebisku, a to jej nahnalo strach.

Čo ak je tento chlap sériový vrah a dievča bolo dcérou jednej z jeho obetí? Tí dvaja sa na seba nepodobajú a okrem očí majú iba málo spoločných črt. A možno ide o jedného z tých úchylov, ktorí unášajú deti a putujú z mesta do mesta, kým sa ich nenabažia a nenájdu si iné.

Rýchlym pohybom vzala chlieb, strčila ho do kabelky a vyšla von. Keď sa ponáhľala krížom cez parkovisko zaliate horúcim ranným slnkom, po chrbte jej stekal pot a musela si utrieť čelo.

Pri vchode ju ovalil prúd chladného vzduchu a zamestnankyňa, ktorá mala za úlohu vítať zákazníkov, jej popriala dobré ráno. Delores bola šlachovitá staršia žena s milým úsmevom a vlasmi, ktoré by sa dali opísať len ako riedke.

Sheila nemala chuť stretnúť sa s kolegami a odpovedať na otázky, ktoré by jej nepochybne kládli, a tak zabočila doprava, aby si doplnila zásobu liekov na vysoký krvný tlak, neduh zdedený po matke. Pri prednom pulte nik nestál, preto pokračovala ďalej pomedzi regály s liekmi proti bolesti, diabetickými výrobkami a doplnkami výživy, až kým nenašla lekárnik a jeho dve pomocníčky pred čiernobiou obrazovkou, ktorú využívali pri predaji cez okienko.

„No nie je zlatá?“ povedala mladá predavačka s dlhými čiernymi vlasmi a peknou tvárou. Sheila sa nemohla ubrániť myšlienke, či ten tmavovlasý chalan v čiernom trenčkote a s náušnicou v obočí, ktorý ju čakal vždy pred záverečnou, jej jedného dňa zlomí srdce. Zástupkyňa vedúceho by mala o svojich zamestnancoch vedieť čo najviac a dokázať sa s tými informáciami vyrovnáť.

„Už to vie,“ smial sa farmaceut. „Pusti ju! Škoda, že to nemôžem nahráť.“

Sheila sa presunula na koniec pultu, aby videla na obrazovku. Na prázdnom parkovisku za obchodom stála vysoká postava a sledovala menšiu, ktorá sa bicyklovala.

„Nie je to úžasné?“ zhodnotila mladá žena a zahryzla si do pery. „Spomínam si, ako mňa tatko učil bicyklovať.“

„Je to ako prvé sväté prijímanie.“

Sheila sa otočila a odišla.

Johnson stál ako prikovaný a pozoroval tú dokonalú súhru zotrvačnosti, rýchlosti a rovnováhy. Ružová s bielou a k tomu usmievajúce sa dievčatko, to bolo to najkrajšie, čo za celý ten deň videl. Možno za celý rok. Predtým mu vôbec nenapadlo kúpiť June Bug bicykel, ale teraz mu to pripadalo ako dokonalé vyplnenie zväčšujúceho sa vákua. Pripasti medzi prítomnosťou a budúcnosťou.

Uvoľnil popruhy prilby a položil jej ju na hlavu presne tak, ako bolo uvedené na škatuli. Priestor za obchodom mu pripadal ako dobrá voľba, pretože tam nejazdilo toľko áut a nebol tam žiadny svah. Jediný problém predstavovala vôňa grilovaného jedla z neďalekej reštaurácie Texas Roadhouse, ktorá mu vyvolávala škvŕkanie v žalúdku.

Netrvalo jej ani päť minút, kým to všetko pochopila a začala si jazdu užívať. Brzdenie bolo pre ňu stále cudzím pojmom, ale domnieval sa, že tak už to s deťmi chodí. Starších ľudí viac trápi, ako zabrzdíť, než ako sa pohnúť vpred. Deti túžia iba jazdiť a on jej nechcel kaziť radosť. Časom si nabrzdí až-až.

Stál tam v bielom tričku a džínsach a z pamäti sa mu ako mozaika krehkých okamihov vynárali spomienky na vlastné detstvo. Na to, ako sa bicykloval po krátkej štrkovej ceste vedúcej od ich domu. Na to, ako stratil rovnováhu, spadol a odrel si kožu. Na krv. Na smiech za jeho chrptom. Pre niektorých sú rodičia tí, čo stoja na druhom konci miestnosti a povzbudzujú vás, aby ste kráčali, presviedčajú vás, aby ste vstali a skúsili to znova. Johnson zažil pravý opak. Trvalo mu roky, kým prestal očakávať výsmech a pohrdanie za to, že vôbec vstal a pokúša sa vykročiť. Odjakživa mal pocit, že ľudia – a dokonca aj Boh – striehnu, kedy spadne, aby sa na ňom mohli vyvšíť. Hlavné bolo zostať dolu a nejako prežiť.

Len nedávno sa vydal na dlhú cestu z dna priepasť zlyhania smerom k iskierke nádeje, že Boh ním možno neopovrhne, ako si kedysi myslel. Počul to od nejakého kazateľa v rádiu. Čítal o príjemnom jarme a ľahkom bremene. Náboženstvo vždy považoval za barličku pre ľudí, ktorí sa boja žiť si po svojom. Teraz si tým už nebol taký istý.

Chýbali mu niektoré veci z detstva – záhaľčivé letné popoludnia s limonádou a sendvičmi s arašidovým maslom a džemom, priatelia, svätojánske mušky, priväzovanie šnúrok

na nožičky chrústov, ktoré potom naháňali ako šarkany. V skutočnosti však túžil uniknúť pred minulosťou a spomienkami, ktoré uložil na dno truhlice pamäti. Niektoré noci ležal na posteli a počúval jej jemné dýchanie, prechádzajúce autá a snažil sa vybaviť si spomienky na detstvo, na niečo dobré, čoho by sa mohol držať, ale pekné spomienky boli zvyčajne prchavé. Niektorí muži dokážu hodiť všetko za hlavu a ísť ďalej. On to z nejakého dôvodu nedokázal a možno práve preto mal dievčatko ešte stále pri sebe.

June Bug kľučkovala pomedzi veľké kontajnery a prázdny kamión zaparkovaný za obchodom. Na severe sa rozprestierala zakvitnutá lúka. Na západe sa týčilo pohorie a nad ním viseli tmavé mraky, akoby sa z nich malo k zemi každú chvíľu niečo spustiť.

Za sebou začul bafkanie naftového motora. Keď sa otočil, na semaforoch uvidel auto odťahovej služby, ktoré sa chystalo odbočiť na parkovisko. Zamával na June Bug, ale ona sa pozerala na svoje nohy, hoci jej hovoril, aby to nerobila, a predné koleso sa mykalo sem a tam.

„Nepozeraj sa na nohy, ty somár!“ kričal naňho kedysi otec z verandy. „Zdvihni hlavu a pozeraj sa, kam ideš, inak skončíš na zemi.“

„June Bug, už musíme ísť,“ povedal Johnson a jeho hlas sa odrážal od steny obchodu.

Bicyklovala ďalej, akoby ho nepočula.

Služobným vchodom vyšla jedna zo zamestnankýň obchodu v modrej veste a zapálila si cigaretu. Letmo pozrela na dievčatko a vydýchla dlhý pás dymu. „Jej prvý bicykel?“

„Hej.“

„Pochytila to rýchlo, čo?“ usmiala sa.

„Celkom hej.“ Zvýšil hlas: „June Bug! Ideme.“

Zdvihla hlavu a okamžite spustila nohy, aby zabrzdila topánkami. „Prečo? Veď som sotva začala.“

„Neskôr sa vrátíme. Musím ísť skontrolovať karavan.“

„Dobre, ty choď a ja tu zostanem.“

„Nemôžem ťa tu nechať. Poď, neskôr si ešte zajazdíš.“

So zvesenými plecami sa po centimetroch posúvala bližšie k nemu. „Sľubuješ?“

Prikývol a mávnutím ruky jej naznačil, aby išla pred ním. Potom obišli pneuservis a záhradné centrum. Skôr než by sa dostala do premávky, dostihol ju a schmatol zadnú časť sedadla. Na parkovisku blikali žlté svetlá a ku karavanu cúvalo veľké vozidlo s vysunutou nákladnou plošinou.

„Čo to robia s naším domom?“ spýtala sa June Bug a zosadla z bicykla.

„Vyzerá to tak, že nás chcú vystahovať.“

„Ale ja nechcem odísť. Práve sa mi tu začalo páčiť.“

„Viem, ale...“

„Tak je to vždy.“ Jednou rukou chytila popruh pod bradou a neúspešne sa ho usilovala odopnúť. „Len čo sa začne zába-va, niečo sa pokazí a my musíme odísť.“

Bicykel zachytil prv, než spadol na zem. „Viem, že to tak vyzerá, ale...“

„Neznášam to!“ skríkla. Keď sa jej prilbu podarilo zložiť, s hlasným tresknutím ju hodila o zem. Dvere do záhradného centra nefungovali, preto bežala ďalej k inému vchodu a zmizla v budove.

Zodvihol bicykel, preniesol ho cez parkovisko a položil ho na karavan.

Vedúci predajne tam stál so zamestnancom odľahovej služby, chudým chlapom so strniskom a umazanými rukami, ktorý ho pozdravil slovami: „Mrzí ma to.“

„Nie je to vaša vina,“ odvetil Johnson. Otočil sa k vedúce-
mu: „Ráno som sa zastavil v predajni autodiélov a povedali mi, že to môže trvať ešte pár dní.“

Vedúci sa vyhol jeho pohľadu. „Toto nie je kemp. Ráno ste mali odísť.“

Ten chudý si nasadil rukavice, uvoľnil reťaz a pripevnil ju na hák v prednej časti karavanu. „Kam vás odtiahnem?“

Johnson sa poškrabal na hlave. „Asi na parkovisko pred tú predajňu, kam mi doručia súčiastku.“

Úkosom pozrel na vedúceho a povedal: „Nemôžem vás odtiahnuť na iné parkovisko. Buď na nejakú adresu, alebo na odstavné policajné parkovisko. A dostať ho odtiaľ vás vyjde pekne draho.“

Vznášal sa okolo nich pach spálenej nafty. Vedúci tam stál s rukami založenými v bok, akoby nevedel, čo si počať.

„Odvezte ho na túto adresu,“ povedala nejaká žena. Bola to Sheila a mala so sebou June Bug. Mužovi podala papierik. „Vedľa garáže je voľné priestranstvo. Včera som ho vypratala.“

„Sheila...“ ozval sa vedúci.

„Pomôžem im, kým nebudú schopní znova vyraziť na cestu.“

Vedúci sa pozrel na Johnsona a pokrútil hlavou. „Budeš s ním mať len samé problémy. On a to dievča ťa totálne vycicajú.“